

Όσιος Αλέξιος, ο άνθρωπος του Θεού

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Ο όσιος Αλέξιος γεννήθηκε στην Ρώμη την εποχή του αυτοκράτορα Αρκαδίου (395-408). Οι γονείς του, ο ευλαβής συγκλητικός Ευφημιανός και η Αγλαΐα, ήσαν επί πολλά χρόνια άτεκνοι. Ο Αλέξιος έλαβε λαμπρή μόρφωση και όταν ενηλικιώθηκε, οι γονείς του προετοίμασαν τα του γάμου του με μια νεαρή κόρη εκλεκτής οικογένειας της αριστοκρα-τίας της Ρώμης. Όμως την ίδια την νύκτα του γάμου τους ο Αλέξιος, ο οποίος ποθούσε την αγία και τέλεια παρθενία, ψιθύρισε κάτι στο αυτί της συζύγου και αφού της παρέδωσε το δαχτυλίδι του, έφυγε κρυφά. Εμπιστευόμενος την θεία Πρόνοια, επιβιβάστηκε σε πλοίο και έφθασε στην Λαοδίκεια της Συρίας και από εκεί ακολούθησε ένα καραβάνι εμπό-ρων που κατευθυνόταν στην Έδεσσα.

Εκεί σταμάτησε σε έναν ναό αφιερωμένο στην Θεοτόκο και παρέμεινε στον

νάρθηκα δεκαεπτά χρόνια, ντυ-μένος με κουρέλια και συντηρούμενος από τις ελεημοσύνες των πιστών που έρχονταν στο ναό να προσευχηθούν. Στο μεταξύ ο πατέρας του είχε στείλει υπηρέτες προς κάθε κατεύθυνση για να τον βρουν, ενώ η μητέρα του φόρεσε τρίχινο ένδυμα και θρηνούσε απαρηγόρητη, η δε νύφη, με την αγάπη που δείχνει η τρυγόνα για το ταίρι της, ανυπομονούσε να έχει κάποια είδηση. Κάποιοι από τους απεσταλμένους του Ευφημιανού έφθασαν στην Έδεσσα και έδωσαν ελεημοσύνη στον Αλέξιο, χωρίς διόλου να υποπτευθούν βέβαια ότι επρόκειτο για τον κύριό τους· τόσο πολύ είχε πα-ραμορφωθεί από την άσκηση και την σκληραγωγία που επέβαλε στο σώμα του ευχαρίστως για την αγάπη του Θεού.

Μετά από πολλά χρόνια αγώνων εν τω κρυπτώ, η Παναγία εμφανίσθηκε στον νεωκόρο της εκκλησίας λέγοντάς του να επιτρέψει την είσοδο στον άνθρωπο του Θεού. Βλέποντας ότι τον αντιλήφθηκαν και επρόκειτο να τον περιβάλουν με τιμές, ο Αλέξιος ανεχώρησε και πάλι παίρνοντας το πλοίο για την Ταρσό. Οι αντίθετοι άνεμοι όμως, ή μάλλον η θεία Πρό-νοια, ώθησαν το πλοίο στο λιμάνι της Ρώμης. Ο άγιος υποτάχθηκε σε αυτό το θείο σημείο και πήγε στο πατρικό σπίτι, όπου ζήτησε από τον πατέρα του που έβγαινε εκείνη την στιγμή ελεημοσύνη σαν ζητιάνος. Χωρίς να αναγνωρίσει τον πολυαγαπημένο του γιο, ο Ευφημιανός, που είχε γίνει ακόμη πιο φιλόανθρωπος ύστερα από την τόσο επώδυνη αυτή απώλεια, πρόσταξε τους υπηρέτες του να δώσουν κατάλυμα στον δύσ-τυχο άνθρωπο για όσο διάστημα επιθυμούσε να μείνει και να του δίνουν να τρώει τα περισσεύματα της τραπέζης του.

Ο άνθρωπος του Θεού έμεινε άλλα δεκαεπτά χρόνια σε μια γωνιά του πατρικού σπιτιού, υφι-στάμενος χωρίς να προφέρει το παραμικρό παράπονο, και μάλιστα με ευχαρίστηση, τις προσβολές και τις λοιδορίες των υπηρετών. Όταν έλαβε πληροφορία από τον Θεό ότι επίκειται η εκδημία του, ζήτησε να του φέ-ρουν χαρτί και μελάνι, και με την πένα στο χέρι, γράφοντας την ιστο-ρία της ζωής του, εξεδήμησε προς τας αιωνίους μονάς.

Την ίδια ημέρα, καθώς ετελείτο η θεία Λειτουργία στην βασιλική του Αγίου Πέτρου, χοροστατούντος του πάπα και παρουσία του αυτοκράτορα Ονωρίου (395-423) και πλήθους κόσμου, φωνή ακούστηκε από το θυσιαστήριο λέγουσα: «Αναζητείστε τον άνθρωπο του Θεού· θα δεηθεί για την πόλη και για όλους εσάς. Ήδη εξέρχεται του σώματος!» Καθώς το εκκλησίασμα άρχισε να προσεύχεται, η φωνή ακούστηκε ξανά αποκαλύπτοντας ότι βρισκόταν στην οικία του Ευφημιανού. Όταν η επιβλητική πομπή με επικεφαλής τον πάπα και τον αυτοκράτορα έφθασε εκεί, ο υπηρέτης που τον φρόντιζε, αποκάλυψε ότι ο ζητιάνος που στεκόταν τόσα χρόνια πλάι στην εξώθυρα μοίραζε την τροφή του στους πτωχότερους και ο ίδιος δεν τρεφόταν παρά μόνο την Κυριακή με ψωμί και νερό, μένοντας ατάραχος αν όχι και χαρούμενος όταν οι άλλοι υπηρέτες τον καθύβριζαν.

Πήγαν στην καλύβα του και τον βρήκαν νεκρό να κρατά ένα χαρτί στο χέρι. Όταν το διάβασαν δημόσια έμειναν κατάπληκτοι από τον θαυμαστό τρόπο με τον οποίο αυτός ο δούλος του Θεού είχε αγωνιστεί ενάντια στην φύση για να λάβει τα υπέρ την φύση αγαθά. Ο αυτοκράτορας και ο πάπας βλέποντας τα δάκρυα και τους γοερούς θρήνους των γονέων του, τους συμβούλεψαν να χαίρονται μάλλον και να αγάλλονται που έφεραν στον κόσμο έναν τέτοιο άγιο, ο οποίος μέλλει να βασιλεύσει με τον Χριστό στους αιώνες. Το πλήθος συνωστιζόταν γύρω από την νεκρική κλίνη, τυφλοί έβρισκαν το φως τους, κουφοί την ακοή τους, μουγγοί δόξαζαν τον Θεό μεγαλοφώνως, πονηρά πνεύματα τρέπονταν σε φυγή, επικρατούσε τέτοια αναταραχή, που η νεκρώσιμη πομπή δεν μπορούσε να προχωρήσει.

Ο αυτοκράτορας σκόρπισε τότε χρυσά νομίσματα με την ελπίδα ότι θα αποσπούσαν την προσοχή του πλήθους από το φέρετρο. Δεν συνέβη όμως αυτό, καθώς ο λαός περιφρονούσε τον φθαρτό χρυσό για να λάβει την χάρη της αφθαρσίας αγγίζοντας το σώμα του αγίου. Τέλος, το τίμιο σκήνωμα εναποτέθηκε στην βασιλική του Αγίου Βονιφατίου σε λάρνακα, διακοσμημένο με χρυσό και πολύτιμους λίθους, απ' όπου ανάβλυζε αφθόνως μύρο ευωδιαστό, ιαματικό κάθε νόσου. Η κάρα του αγίου Αλεξίου τιμάται στην Αγία Λαύρα Καλαβρύτων, στην Πελοπόννησο.

(Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, τ. Ζ΄ Μάρτιος, εκδ. Ίνδικτος, σ. 173-175).